

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Miluše Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **I. K.**, zastoupené Mgr. Pavlou Ducháčovou, advokátkou se sídlem v Hradci Králové, Tř. Čs. armády 300, proti žalovanému: **Finančnímu úřadu v Kostelci nad Orlicí**, se sídlem v Kostelci nad Orlicí, Komenského 583, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 10. 2005, č. j. 31 Ca 55/2005 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti shora uvedenému rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2005, č. j. 1891/05/255010/1030, jímž žalovaný zamítl její námitky proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 19. 11. 2004, č. j. 31633/04/2255970/5370.

V kasační stížnosti ze dne 5. 12. 2005 a v doplnění této stížnosti ze dne 15. 4. 2005 stěžovatelka namítá porušení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatelka shledává nedostatky řízení v tom, že pověřená pracovnice žalovaného, která se účastnila jednání ve věci samé, nepředložila soudu písemné zmocnění k jednání za žalovaného. Stěžovatelka byla sice v úvodu jednání poučena o tom, že se jedná o odstranitelný nedostatek podmínek řízení,

trvá však na tom, že soud za výše uvedené situace neměl jednat a měl vyčkat předložení řádného písemného potvrzení.

Druhý okruh námitek stěžovatelky míří do ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka předložila důkaz o tom, že je zde důvodná pochybnost o výlučnosti jejího vlastnictví k nemovitostem, které jsou předmětem daně z nemovitostí podle zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“). Nelze tedy podle jejího názoru bez dalšího vyměřit daň a přistoupit k jejímu vymáhání. Žalovaný správní orgán však tento její argument neuznal s odkazem na to, že podkladem pro vyměření daně jsou pouze údaje uvedené v katastru nemovitostí, kde je stěžovatelka uvedena jako výlučný vlastník. Stěžovatelka považuje tuto argumentaci za chybnou. Zákon o dani z nemovitostí podle ní uvádí, že poplatníky daně z nemovitostí jsou vlastníci těchto nemovitostí. Zákon však už neuvádí, že poplatníky jsou osoby zapsané jako vlastníci v katastru nemovitostí. Rozhodnutí správního orgánu považuje za krok, jímž si pouze zjednodušil svou rozhodovací činnost.

Stěžovatelka se rovněž domnívá, že soud pochybil, když se při svém rozhodování nezabýval jejími námitkami s odůvodněním, že přesahují rámec exekučního řízení. Stěžovatelka namítá, že se podanou žalobou domáhala ochrany před rozhodnutím správního orgánu, jímž bylo zasaženo do její majetkové sféry. Je přesvědčena, že soud měl přezkoumat, zda je daň vymáhána oprávněně, a to i s ohledem na skutečnost, že se mělo jednat o nedoplatek na dani za rok 1994, když správní orgán sám uváděl, že do roku 1997 byla stěžovatelka od daně osvobozena.

Stěžovatelka vzhledem k výše uvedeným námitkám navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí zrušil a vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatelka rovněž žádala, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud však v rozhodnutí č. j. 2 Afs 119/2006 - 51 ze dne 21. 6. 2006 návrhu nevyhověl, protože podle jeho názoru stěžovatelka nenabídla žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by mohl naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku vážit.

II.

Žalovaný se k námitkám uvedeným v kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. a), c) a d) s. ř. s., neboť stěžovatelka namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, zmatečnost řízení před krajským soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

IV.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Žalobkyně se žalobou ze dne 26. 11. 2004 domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2004, č. j. 5047/140/2004-NE-OJ-44-Pr, kterým žalovaný zamítl její odvolání do výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, vydané Finančním úřadem v Kostelci nad Orlicí dne 26. 8. 2004 pod č. j. 25916/04/255960/5551. V rámci soudního řízení napadla též shora zmíněné rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2005, č. j. 1891 /05/255010/1030, jímž žalovaný zamítl její námitky proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 19. 11. 2004, č. j. 31633/04/2255970/5370.

Krajský soud zkoumal důvodnost námítky proti napadenému správnímu rozhodnutí, uplatněné v podané žalobě. V ní žalobkyně tvrdila, že daň z nemovitostí jí byla vyměřena chybně, neboť není vlastníkem nemovitosti, z níž jí byla tato daň vyměřena. Nemovitost původně vlastnili její prarodiče a byla jim údajně zkonfiskována. Svůj názor opírala o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 1947 Tk 1225/46, který předložila a z něhož vyplývá, že L. a M. O. byli odsouzeni za trestný čin podle § 11 zákona č. 22/1945 Sb. mimo jiné ke ztrátě ¼ majetku.

Krajský soud při posuzování oprávněnosti této námítky vycházel z ustanovení § 73 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) Podle odstavce 1 citovaného ustanovení nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Daňovým dlužníkem je podle ustanovení § 57 odst. 1 citovaného zákona každý, kdo je podle zvláštního zákona povinen platit daň nebo vybranou a sraženou daň odvést. Daňová exekuce se dle ustanovení § 73 odst. 6 téhož zákona provádí vydáním exekučního příkazu.

Z citovaných ustanovení krajský soud dovodil, že podmínkou pro vydání exekučního příkazu je existence splatného daňového nedoplatku. V posuzovaném případě byla žalobkyni daň vyměřena postupem podle ustanovení § 13a zákona č. 338/1992 Sb. o dani z nemovitosti, v platném znění, ve výši 336 Kč a tuto skutečnost žalobkyně nezpochybňuje. Žalovaný splnil i další podmínku k zahájení exekuce, když před vydáním exekučního příkazu vyzval žalobkyni, aby v náhradní lhůtě dle ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu nedoplatek uhradila. Krajský soud konstatoval, že námitka žalobkyně, že jí daň neměla být vyměřena, protože není vlastníkem zmíněných nemovitostí, přesahuje rámec exekučního řízení a tedy i přezkumného řízení před soudem. Tento problém měl být řešen v rámci řízení o vyměření daně. Rozhodnutí o vyměření daně není ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. rozhodnutím správního orgánu nižšího stupně. Není ani rozhodnutím podkladovým ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 citovaného zákona. Krajský soud se z tohoto důvodu nemohl námitkou zabývat.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost a dospěl k názoru, že není důvodná.

V. a)

Stěžovatelka v první řadě namítá, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné, protože pracovnice žalovaného neměla při prvním jednání ve věci samé dne 20. 10. 2005 k dispozici pověření k jednání za žalovaného.

Jak však vyplývá ze spisu, žalovaný před druhým jednáním ve věci samé dne 25. 10. 2005 toto zmocnění krajskému soudu doručil. Zmocnění pracovnice žalovaného je uvedeno na č. l. 27 spisu a stěžovatelka si tento fakt mohla nahlédnutím do spisu ověřit. Absenci pověření k jednání za žalovaného nelze považovat za vadu řízení, která by zakládala důvody nezákonnosti rozhodnutí, jestliže je tento procesní nedostatek v průběhu řízení odstraněn. Krajský soud o této skutečnosti účastníky jednání řádně vyrozuměl.

Z jednání zaměstnankyně žalovaného p. V. M. v rámci nařízeného jednání dne 20. 10. 2005 bylo zřejmé, že jedná v zájmu žalovaného. V první řadě se prokázala služebním průkazem žalovaného č. 605370 a dále výslovně prohlásila, že byla zmocněna ředitelkou žalovaného k zastupování při jednání a byly jí předány podklady ve věci a předvolání k jednání. Pouze neměla k dispozici pověření k zastupování, které však podle svého tvrzení byla schopna ihned předložit. Výše uvedené skutkové okolnosti ve svém celku jednoznačně nasvědčovaly tomu, že p. M. skutečně byla pověřena žalovaným k jednání před soudem, neboť jinak by stěží vůbec měla vědomost o tom, že se nějaké soudní jednání koná a stěží by mohla bez dalšího prohlašovat, že jí byly předány příslušné podklady, a prokazovat se služebním průkazem žalovaného. O tom, že její tvrzení o tom, že žalovaným vskutku byla pověřena k jednání, ostatně jednoznačně svědčí i předložení příslušného písemného pověření na bezprostředně následujícím jednání před soudem (25. 10. 2005), které bylo nařízeno zejména kvůli doložení uvedeného pověření. Pokud tedy krajský soud i bez doložení pověření ve věci dne 20. 10. 2005 jednal, ovšem s tím, že účastníky poučil, že nedoloží-li p. M. neprodleně své pověření, nebude k jejím procesním úkonům přihlíženo, nijak nepochybil a nezkrátil práva stěžovatelky.

Jak již bylo judikaturou shledáno (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 157/2004 – 29, publikovaný pod č. 918/2006 Sb. NSS, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. 29 Odo 678/2003, publikované v Soudní judikatuře č. 6/2006, str. 432 a jako Jc 80/2006) je plná moc jednostranným právním úkonem, který vztah mezi zmocnitelem a zmocněncem potvrzuje, nikoliv zakládá. Podobně nutno nahlížet i na pověření zaměstnavatele udělené jeho zaměstnanci za účelem zastupování zaměstnavatele při soudním jednání. Nedostatek průkazu zmocnění je vždy odstranitelným nedostatkem, který podle povahy věci může vést k odročení jednání podle § 50 s. ř. s.; je-li však ze všech skutkových okolností zřejmé, že zmíněný nedostatek bude s vysokou pravděpodobností odstraněn, bylo by zbytečné a na újmu zásadě rychlosti a ekonomie řízení, aby jen proto byl jednání přerušováno, a postačí doložit pověření neprodleně poté na dalším jednání. Ostatně § 50 věta první s. ř. s. připouští odročení jednání toliko z *důležitých důvodů*.

V. b)

Svou další námitkou stěžovatelka napadá postup žalovaného, kterým jí vyměřil daň z nemovitosti podle údajů uvedených v katastru nemovitostí, v němž byla uvedena jako majitelka. Stěžovatelka namítá, že za situace, kdy předložila listinu zpochybňující její výlučné vlastnictví, měl žalovaný postupovat v duchu zásad daňového řízení a tento důkaz posoudit, mj. i s ohledem na to, že vlastnictví k nemovitostem nenabyla vkladem do katastru nemovitostí. Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud za opodstatněnou.

Jak již vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publikovaném na www.nssoud.cz a pod č. 791/2006 Sb. NSS, *rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu podle § 73 odst. 8 d. ř., je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť prováděním daňové exekuce dochází vždy přinejmenším k zásahu do vlastnického práva garantovaného článkem 11 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nemůže být takové rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu.*

Rozsah soudního přezkumu je však u exekučního příkazu z věcného hlediska omezený, neboť se jedná o přezkum rozhodnutí vydaného v exekučním řízení, na základě něhož se vymáhá exekučním titulem (tj. vykonatelně a zpravidla i pravomocně) uložená povinnost; oprávněnost uložení povinnosti obsažené v exekučním titulu nemůže být znovu přezkoumávána v řízení exekučním. Nejvyšší správní soud proto již v rozsudku ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, publikovaném na www.nssoud.cz, uvedl, že *rozhodoval-li soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu (§ 73 odst. 8 d. ř.), nemohou být řádným důvodem kasační stížnosti proti rozsudku soudu námitky, které věcně zpochybňují samotný exekuční titul.* V rámci přezkumu exekučního příkazu tak lze namítat zejména to, že exekuce je prováděna na základě aktu, který ve skutečnosti exekučním titulem není (např. proto, že je nevykonatelný, ať již z jakýchkoli důvodů), že vymáhaná povinnost byla již po vydání exekučního titulu splněna nebo že je vymáhána na osobě, které ve skutečnosti exekučním titulem nebyla uložena a která není ani právním nástupcem osoby povinné k plnění. Předmětem soudního přezkumu může být dále zejména vhodnost a proporcionalita způsobu a rozsahu provedení exekuce.

Námitky stěžovatelky proti exekučnímu příkazu ovšem svým obsahem směřují právě proti věcnému obsahu a důvodům vydání exekučního titulu, tedy proti vykonatelnému výkazu nedoplatků sestavenému ke dni 26. 10. 2004, č. j. 29476/04/255960/5551. Stěžovatelka mohla a měla své námitky, opírající se o konfiskační kroky v minulosti a o podle jejího názoru nesprávné zohlednění vlastnickoprávních vztahů ke zdaněné nemovitosti, uplatnit ve vyměřovacím řízení. Protože tak neučinila, vznikl podklad pro sestavení exekučního titulu, jímž je výkaz nedoplatků. Vzhledem k tomu, že vyměřenou částku zprvu dobrovolně nezaplatila, a to ani na výzvu podle § 73 odst. 1 d. ř. ze dne 26. 8. 2004, č. j. 25916/04/255960/5551, žalovaný zcela v souladu s platnou právní úpravou přistoupil k vymáhání částky v exekučním řízení vydáním exekučního příkazu. Skutečnost, že následně stěžovatelka daňový nedoplatek dobrovolně zaplatila a že proto došlo ke zrušení exekučního příkazu, na věci nic nemění, neboť v okamžiku jeho vydání k tomu existoval zákonný důvod.

Žalovaný v tomto případě činil pouze to, co je mu je svěřeno zákonem do působnosti, a zcela v souladu se zákonem využil svých pravomocí. Námitku stěžovatelky proto shledává

Nejvyšší správní soud za neopodstatněnou.

K námitce stěžovatelky, že krajský soud se měl vypořádat s námitkou, že je daň vyměřena neoprávněně, a že pokud tak neučinil, trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností, nelze než odkázat na to, co bylo uvedeno výše. Tato námitka měla být vznesena v řízení vyměřovacím, nikoliv až ve fázi, kdy žalovaný vydal exekuční příkaz, takže nemohla být relevantním důvodem pro vyhovění žalobě, a proto ani nebylo důvodu se jí meritorně zabývat. Nezabýval-li se jí krajský soud, nelze to považovat za nezákonnost, jestliže v rozhodných otázkách soud své rozhodnutí přezkoumatelně (a navíc věcně správně) odůvodnil.

VI.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou, a kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu